

רשמי תמרון אמריקאי

(לפי סקירת "ג'ורירוק הראלד טריביון" על תמרון דרצדלי בצבא ארה"ב בשלהי קיץ 1951)

כדברי "ג'ורירוק הראלד טריביון" — אחד משני העתור גים הגדולים והשקולים שבמטרופוליין הענק האמריקאי — מסורת היא במושגיה ואמונתה המקובלת של החברה האמריקאית כי בהתנגשות בין שומרי החוק למפיריו תהיה, בסופו של דבר, ידם של מפירי החוק על התחתונה, ויבואו על ענשם; והרי בקימו של כלל זה, יכול להינכח כל מי שמבקר במחוזות קולנוע מתוצרת ארה"ב. אלא שעו' בוא השעה היעודה לקבלת ענשם — יש ואנשי "העולם התחתון" מספיקים למרר כדבעי את חיי יליביהם הממונים על שמירת החוק.

והנה, כלל דומה נקוט גם בצבא ארה"ב. ה"תוקפן" המופיע כצד בתימרונים אלה — והוא, כידוע, אינו אלא סוג גייסות מיוחד לכך, אשר אומן, צויד ואף הולבש לתכלית הייצוג של חזל אויב וור, העמיד את גופי הצבא המשתתפים בתימרונים במבחינים שונים ומנסה למצות את בדיקת יכולתם ואת אפשרויות מתן ההתנסות עבורם גם יחד* — לעולם לא יוכה בהתמודדות שבינו ובין הכוחות המגינים. אמנם עשויים כוחות ה"תוקפן" לזכות בהצלחות רבות ורושם בשלבי הפתיחה של תרגיל דרצדלי, ואף נהוג ומקובל כי יעשה כך — אולם מסורת היא כי, בסופו של דבר, על אף כל הצרות אשר נגרמו בינתיים לצד שכנגד, יהי הכשלון מנת חלקם.

אף התמרון המשותף הגדול, של כוחות צבא וחיל-אוויר, אשר נערך לפני זמן-מה בסביבתה של "מצודת בראג" ** לא היה יוצא דופן לגבי כלל זה — הגם שיתכן והיו זמנים בהם סברו ה"כוחות המגינים" כי הדברים עלולים להתגלגל בניגוד למסורת...

אכן, לולא הידיעה כי התוצאה הסופית נתונה ביד ה"שופטים", וכמה כנגזרת-מראש, לא היה יכול להיות ספק כלשהו בחילו — רבי-התחבולה, קשה-הפגיעה והבוטח בעצמו. — של ה"תוקפן", מן צמרת ועד לדרגותיו הנמוכות ביותר, לגבי השאלה מהו "חשבוני-הנקודות ההדדי האמיתי" באותו תרגיל-מלחמה רב היקף, אשר ארך שבועיים ימים והפעיל כמאה ועשרת אלפים איש.

נראה — כדברי הסקירה שבעתון — כי רוח כמעט קנאת זו של אמונה בעצמם, וההשגים שנבעו ממנה בשדה המערכה המדומה, הופח בחיל האויב בן הרבבה (אך רבי-היכולת), ע"י מפקדו בריג'נג הנרי מאיר, המכונה "לסת הברזל" — אדם אשר נאמר עליו כי הן במראהו והן בנהוגו יש כדי לבאר את הכינוי אשר נתלו אליו לאחר שתי מלחמות העולם, "קצין גבה קומה וכחוש זה, בעל סנטר המתבלט בתקיפות" נכנס אל מערכות התמרונים מיד עם הגיעו מחזית קוריאה.

ה"תוקפן" הופיע, כמוכן, כתוקף לראשונה ו"כוחות ארה"ב" צריכים היו לשאת, לעומת התקפה זו, במשימה הכפולה של פרישת הכוחות המתגייסים, הנעים לעבר

* ראה במערכות חוב' ס"א את הרשימה על התוקפן.
** מגדולי מתנות הצבא אשר במדינת צפון-קליפניה שבדרום מזרח ארה"ב.

"החזית" — ושל חיפוי, ע"י הגייסות המצויים כבר בעין, על האויור הקדמי המפריד בין "התוקף" לשטח ההתפרשות של צבא המגן העיקרי.

שעה שבראשית התימרונים הופיעה הדיביזיה-המוססת ה-82 בתורת כוח-החזקה מחפה, עד אשר תספיקנה שתי הדיביזיות של המשמר הלאומי ה-28 (ממדינת פנסילבניה) וה-43 (ממדינת אנגליה-החדשה, שבצפון-מזרח ארה"ב) להוות את קר-ההגנה שלהן מאחריה — היתה ההנחה כי על כוחותי לסגת* — כך סיפר הגנרל מאיר — "אולם הללו היו, לכל הרוחות, כה שטופי התלהבות עד אשר החלו נעים "בכיוון מוטעה", כשהם הודפים לפנייהם את הדיביזיה ה-82. משום כך נאלצתי לפקד עליהם כי יסוגו אחורה, כדי שיהיה ליריבינו שטח תמרון מספיק כדי לכונן את המערך שלהם, ובכדי שהמלחמה תוכל להמשיך."

הגנרל מאיר הודה כי לפחות חלקית היה הוא עצמו שותף לאשמת שיבוש זמני זה של תכנית התימרון; כי הוא אמר מלכתחילה ל"חבריה" שלו כי מלאכתם תהא לתת ליריבם אימון-מלחמה "ריאליסטי"; והוא הוסיף, כי ה"תוקפן" לא יעשה מכותיו רמיה, ואינו מחזקו, "לשאת כפפות לבנות", כי אם "ההלום בהם" בכל אשר לו, בין שכבר מצוי כדבר הזה בספרי תקנות ובין אם לאו.

דיבורו של גנרל מאיר הפך מתגעש ממש שעה שציין כי הוא נאשם ע"י מתחריו בכך, שנקט במהלכים-טקטיים דימיוניים ובלתי-מציאותיים — באותם המתודים אשר נקט בכדי לנתק ולכתר חלקים ניכרים הן מתוך הדיביזיה ה-28 והן מתוך ה-43 — תוך הגשימו את משאלת "תכנית הבמאי" של התמרון, למען יצירת הודמנות, שתאפשר להציל את הכוחות שבמלכודת באמצעות הספקה, שתוצגה מן האויר.

"לעזאזל!" — אמר הוא — "אותם דברים שעוללתי להם והם, קרקר' שהם בגדר, דמיוניים!" — הם שקרו בפועל לדיביזיה ה-24 בקוריאה!"

הצפוניים נכנסו אל מאחורי גבינו וביתנו בנו, ובכלל עשו שמח' מסביבנו, עד שלמדנו כיצד להילחם באורח מלחמה זה. הדרך היחידה להצליח בכך, הוא לא להבהל — כמעשה אשר נהגו לעשות גייסותינו בהתחלה, — דבר שהיה בדיוק מה שהצפוניים רצו מהם — כי אם להוות כיסים-של-התנגדות — ולהבקיע אחרי כן את דרכך החוצה תוך קרב. אפילו שני אנשים, שיערכו גבראלינג להשיב מלחמה — דהיינו בהגנה הקפית" הוצעויות ביותר — יש בהם כבר כדי להצליח את התוקפנים ממסלולם ולהפר משחקם. משהשגת שקבוצות בממדי כיתה או מחלקה תהווה כיס-התנגדות, שאינו מניח לגשת אליו — מפתיע ממש כמה מהר יפנה התוקף וינוע ל"איש" אחר, תוך חיפוש מטרה נוחה ו"מכניסה" יותר. לדברי הגנרל מאיר, שיגרה הדיביזיה ה-43 חיל-מושיע, מוכשר ונמרץ מאד למען חלץ את חלקיה, שנלכדו במלכודת-ה"תוקפן". אולם, הוא העיר כי "חזל זה שגה בכך, שלא הקים מגע קודם עם החיל המכותר ולא הודיעו על תנועתו הוא —

והתוצאה היתה, שכוחות קלים של ה"תוקפן" שבאותו איזור נסוגו מעל פני דרכם והניחו לשתי הקבוצות להתנגש וממש לעשות שמות זו בזו — בתחמושת סרק — בחשיכה, עד אשר התערבתי ושמתי קץ לכך".

אפילו בשלבים האחרונים של מלחמה למראית-עין זו, כאשר כבר "נגזר דינם" של כוחות ה"תוקפן" — עלידי צנחנותם, במשך יומיים, של 5800 צנחנים ומאות טונות של כלירין ושאר ציוד, המהיום שיא במעשים כאלה בימות השלום — והגנרל מאיר נותק ממקורו התיאורטי לתגבורות-האספקה — הוסיפו "לסת הברזל" ואנשיו ללחום בהתלהבות שאינה שוככת.

בליל התימרונים האחרון, כאשר הדיביזיה ה-28 ריפתה את מידת עירנותה, וכבר החלה אורות כליה לשוב הביתה, במצב-רוח של "המלחמה-כבר-מונחת-בכיס" — הפליאו עשות כמה יחידות-משנה "קנאיות", מחילו הפוחת והולך של גנרל מאיר, שהשכילו — לא פעם בלבד אלא פעמים — להפתיע את מוצב-הפיקוד של מייור-גנרל ד. סטורקלר ולשטוף על פניו בחשכה כשהם "שובים" הן את הגנרל עצמו והן את מטתו "המצוברת", באיזה אורח יסודי הוחדרו לתוך חיל ה"תוקפן" כולו תחושת תפקידם בתימרונים אלה! דוגמא לכך ישמש לויטנס-משנה של ה"תוקפן" חדור רצינות, אך מתמרמר, אשר אמר לאחד הכתבים כי לדעתו "פשע" ממש הוא לשלח גייסות ממין זה, — "שאנו נהגנו להפילם כפח מראשית התימרונים ועד תומם, לזירות פיקוד בהן עלולים הם להוות את קריהגנתנו הראשון במקרה ותפרוץ מלחמה אמיתית".

ועוד אמר, כי הריהו מהרהר בלבו: "האם, אמנם, בני-עמם של אמריקה יודעים באמת, מה נתרשח וחרור ונתרשח כאן, — איזה צחוק עשינו מהדיביזיות אשר נערכו לעומתנו — ואשר עתידות ללכת לאירופה בסתיו זה".

• בענין ההכרה, בשעת נסיון לפריצת-כיתור לתאם את מעשי החיל המתחלף שמוץ עם הכוחות המכותרים שבפנים הטבעת — הופיעה בחוב' ע' הרישמה "יצאה מתוך כיתור".

אותו קצין סיפר גם על מפקד-פלוגה אחד ברגימנט הרגלים-המוטס ה-325 (רגימנט הדיביזיה ה-28, אשר סופח למשך התימרונים: לפיקודו של הגנרל מאיר, כלומר פעל מהצד כ"יריב" לדיביזיה שלרעצמו), אשר הצליח לפתור את שיטת "אותיות-הקריאה" האלוטית אשר השתמשו בה ה"מגינים"; והוא התחיל לשרר הוראות לגדוד שנמצא במערך ממול ליחידתו, כשהוא מעמיד פנים כמדבר מטעם פיקודם הראשי של ה"מגינים". הוא טילטל והריץ את יריביו, למשך 4 שעות רצופות — בלי שתחבולתו נת-גלתה — כשהוא משלח להם פקודות מזויפות: לעשות כך ולעשות אחרת; בעוד פלוגתו כולה, "הסתכלה במחזה" מעמדותיה התבויות היטב, ופשוט "רבצו וצחקו עד אין כוח". "לבסוף — שח הלויטנס — החליט מפקד הפלוגה כי המהתלה כבר נמשכה די חצורן — והוא שינה, פתאום, תוך כדי דיבור-האלחוט שלו, את קולו. לצלילים המודגשים במיוחד ושאי-אפשר שלא-להכירם של דיבור-ה"תוקפן", אשר הונגה במיוחד, להבליט את צביונו הנכרי כצד "האויב" בתמרון; הוא אמר אז לאותם תימיי-הנפש האומללים כי הגה הריצס-סיביר-עצמם עד שפשוט אפס לו הכוח להתבונן בהם עוד, ושמוטב להם "להדול ממלחמה זו" ולהתישב לארוחתם, שנדחתה דיהוי כה רב. "הוי, אחא! כיצד השתוללו מריגו, שעה שנחתור להם מה המעשה שנעשה בהם!"

התפיסה שביסודו של חיל-ה"תוקפן" הופעלה כבר בארבעה-עשר תמרונים, מאז נוסתה בצבא ארה"ב לרא-שונה ב-1946. מגמתה — להקנות אורח מציאות לתרגילי האימונים של הגייסות. תוך כדי ה"קרב", מפעילים הם כל סוג ידוע של תחבולה מיכנית, וכל המזימה והתושיה שבמלחמת הפסיכולוגית, כדי לבלבל את הגייסות שממולם ולערער את עמידתם. מציינים שבדרך כלל אותם חיילים צעירים שבצבא האמריקאי אשר נפל בחלקם לזכות בתפקיד של "תוקפן" — מגלים בו חשק רב, וכתוצאה מכך — עושים מלאכה ראויה להתכבד. כדברו של גנרל מאיר: "משחק זה של "שוטרים-ושודדים" מוצא חן בעינים. הרי זה "נויד רותח", השונה מהשגרה-הסדירה של אימוני-צבא בנוסח המקובל; והם זוללים אותו ממש, בתיאבון-יתר".

י: רמקולים של ה"אגרסור" — לשידור קולות-הקרב (ראה: הקסדה אינה אמריקאית). משמאל: תותח-דמה של אנשי ה"אגרסור"